

Asiaa dokumentista

Koolla on väliä 13.5.2003 4D-dokumentti TV4:lla tuottaa edelleen keskustelua.

Kommentteja dokumenttiin:

En tiedä, millä perusteella media valitsee näkökulmansa tai editoi materiaaliaan, mutta ko. ohjelman näkökulma ja osittain henkilövalinta vaikuttivat oudolta. Ohjelma herätti kysymyksen, miten lyhydestä/ pituudesta voi tulla elämää hallitseva ongelma, jonka ympärillä kaikki pyöri.

Koululainen Ricky 13 vuotta oli pienikokoinen ikäisekseen ja siksi häntä koulussa kiusattiin sekä fyysisesti, että henkisesti. Hänen ottoisiansa esitti jonkinlaista sankaria, joka taistelee lapsen puolesta paha maailmaa vastaan. Hän näki puolustautumisen lyömisenä tai aggressiivisuutena. En oikein usko, että näillä keinoilla on mahdollista menestyä elämässä. Pikemminkin voi joutua poliisin kanssa tekemisiin. Ohjelmassa ei kuitenkaan tuotu esiin, että kyseinen kiusaaminen oli todella pahanlaatuista koulukiusaamista, johon koulun tulisi aina puuttua. Koulukiusaaminen voidaan rinnastaa työpaikkakiusaamiseen, johon on olemassa lakisääteinen organisaatio, jonka kautta kiusattu voi hakea itselleen oikeutta. Lasten keskuudessa pientä kiusaamista esiintyy aina, mutta ohjelmassa esitetty kiusaaminen oli luonteeltaan sellaista, että siihen pitäisi koululla olla keinot puuttua. Sankarin esittäminen ei auta ratkaisemaan vakavaa koulukiusaamiskäytäntöä.

Wendy oli 148,5 cm pitkä ja hän halusi vaikealla ja aikaa vievällä leikkaushoidolla kasvaa 6 cm. Tällöin hän ylittäisi mielestään maagisen 152 cm:n rajan. Hoidon kustannukset arvioitiin £ 27 000:ksi (39 000 €). Hänen täytyi hoitoa saadakseen oleskella jopa ulkomailla. Dokumentissa ei pohdittu yhtään kustannusten suhdetta hyötyyn. Tällaisesta hoidosta voi olla mielestäni apua tapauksissa, joissa huomattava lyhyys haittaa jokapäiväistä arkielämää. Jos ei ylety ottamaan annosta työpaikkaruokalassa tai itsepalvelumyymälässä ei ylety ottamaan haluamia tavaraita hyllystä, lyhyys invalidisoi, estää toimimasta itsenäisen aikuisen ihmisen tavoin. Tällainen henkilö tarvitsee avustajan tai muiden jatkuvaa apua selviytyäkseen jokapäiväisessä elämässä. Muutaman sentin pituuden lisääminen kriittisessä pituusrajassa saattaa pidentää henkilöä juuri selviytymisrajan yli, niin että hän kykeneekin selviytymään jokapäiväisistä asioista itsenäisesti. Mielestäni tällaisissa tapauksissa muutaman lisäsentin saaminen olisi paikallaan, mutta ei ohjelman Wendyn kohdalla. Hänen pituudellaan pärjää kyllä jokapäiväisissä asioissa ilman kallista pidennystäkin. Lisäsentit olisivat hänen tapauksessaan

kosmeettisia. Liian suuret lainat sen sijaan voivat tuhota muuten tasapainoiselta näyttävän elämän, puhumattakaan siitä, että lapset mahdollisesti haluavat myöhemmin vastaavaa hoitoa.

Michael oli 164,5 cm pitkä ja vaikeroi koko ajan lyhyttään. Hänen pituudellaan ei kuitenkaan ole mitään edellä kuvattuja ylettymisongelmia eikä erityisiä vaate- tai kenkäongelmiakaan. Sen sijaan hänen aggressiivinen esiintymistyylinsä voi luoda ongelmia ja ärsyttää muita. Dokumentissa oli valittu outoja kuvakulmia ja temppuja, jotka olivat jonkinlaista teatteria, tehostuskeinoiksi tms. käsitettäviä. Asioiden eteenpäin vieminen vaatii pitkäjänteisyyttä, määrätietoisuutta sekä oman asiansa ja itsensä arvostamista. Pelkkä esillä olo ja esiintyminen tai suuri esiintymishalu eivät riitä. Ne voivat johtaa jopa päinvastaiseen tulokseen. Marisijoita pidetään ikävinä.

Dokumentti oli erittäin huono, jos sitä ajattelee (nuoren) itsetunnon kasvattajana tai erikoiskokoisena selviytymään valmentavana – tähän se ei tehnyt. Ensi askel selviytymisen tiellä on itsensä hyväksyminen sellaisena kuin on. Ohjelmassa käsiteltiin sosiaalista näkökulmaa, mutta siinä unohdettiin vuorovaikutuksen dynamiikasta kaikkein tärkein, eli se miten vuorovaikutus käytännössä toimii. Vuorovaikutuksessa on aina läsnä enemmän kuin kuvittelisi – se on mutkikasta. Kahden henkilön tavallisessa vuorovaikutuksessa on läsnä se, ”mitä minä olen”, ”mitä minä luulen olevani”, ”mitä sinä luulet minun olevan”, ”mitä sinä olet”, ”mitä sinä luulet olevasi” ja ”mitä minä luulen sinun olevan”. Jotta vuorovaikutus olisi realistista, täytyy tietää millaisia odotuksia tai käsityksiä muilla ihmisillä voi itsestä esimerkiksi koon vuoksi olla. Täytyy olla tietoinen myös omista odotuksistaan tai asenteistaan muita kohtaan sekä täytyy olla itsetuntemusta, jotta voi tarvittaessa oikaista muita. Kaikki uskomuksethan eivät ole tosia, eivätkä ne muutu tosiksi vain siksi, että näin joku uskoo tai luulee.

Teija

Kirpputori

Myydään

Miesten Umberto club kengät, nro 50, leveä lesti, hinta 15 €. Kengät ovat vähän käytetyt.

Soita 050 332 2598 / Birgitta.
birgitta.johansson@1posti.net

Lukijat kertovat, että ...

Heippa.

Lähetätkö tietoa jäsenyydestä, kiitos. Kenkäasia tuli taas ajankohtaiseksi, kun etsin turhaan kauniita kesäsandaaleja. Ihania kenkiä oli kaupat pullollaan (jos on kokoa 37-38) ja myös halpoja löytöjä alesta. Itseni pitää ostaa vaikka kuinka kalliit, jos vain joskus sattuu löytämään jotain sopivaa. Nyt ostin välttävät sandaalit lasten osastolta. Kengänkokoni on 33-34. Tyttäreni voi onneksi ostaa jo kokoa 37 (11-vuotiaana). Terveisin Anne

Kansanuskomus:

”Jos lasta nostaa korvista joka syntymäpäivä, se kasvaa paremmin”.

Pientä matkailua

Siltä varalta, että joku aikoo käydä Hawthorin pappilassa Yorkshiressä, Englannissa, pitäkääpä mielessä Charlotte Brontën kengät.

”Museon kiertämisessä vierähti runsaasti aikaa, sillä kiinnostavia esineitä ja mielenkiintoista tietoa sisältävät huoneet vangitsevat vierailijan huomaamatta. Vietin pitkän tovin hämmästyksestä typeryneenä Charlotten huoneessa olevan lasivitriniin edessä: sen sisällä oli Charlottelle kuulunut kenkäpari. Pelkät vanhat kengät nyt tuskin ketään heilauttavat, mutta nämä kengät olivat jotain uskomatonta. Pienistä käsistään ja jaloistaan ylpeilyt Charlotte ei ollut syyttä ylpeä, mikäli vitrinissä olevat, noin viisi senttimetriä kapeat ja viisitoista senttimetriä pitkät kengät todella mahtuivat miellyttävästi hänen jalkaansa. Ihailua herättivät myös hänen siskosten pikiriikkiset käsin kirjoittamat kirjat mielikuvitusvaltakunnistaan.” (Mari Meriläinen *Keskipojanmaassa* 30.7.00)

Korokeistuin suoja lasta

Amerikkalaistutkimuksessa todetaan, että leikki-ikäisillä lapsilla, jotka käyttävät istuinkoroketta tai turvaistuinta, on 59 prosenttia pienempi riski vahingoittua auto-onnettomuudessa kuin pelkästään turvavyötä käyttävillä kavereillaan. Korotettu istuin mahdollistaa sen, että turvavyö suojaa lapsen koko kehoa. Arvioiden mukaan vasta noin 10-vuotias lapsi on tarpeeksi pitkä käyttämään pelkkää turvavyötä. Tutkijat toteavatkin, että lastenlääkärit ovat omalta osaltaan tärkeässä asemassa muistuttamassa vanhempia korokeistuimen tarpeellisuudesta. *ESS* 8.6.2003-08-05